

[Albertsen]

hed for at nå frem til en effektivisering af bistanden og en bremse på personaleudviklingen. Med effektivisering af bistanden mener vi, at der bliver ydet den rigtige hjælp på det hurtigst mulige tidspunkt til dem, der har hjælpen behov.» (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, sp. 1281).

Det synes jeg var nogle udmærkede og fornuftige betragtninger. Den ordfører, der refereres til, er den, der i dag er socialminister, og som siger lige det stik modsatte. Dengang ville han gennemføre en decentralisering konsekvent, en opgavefordeling og ansvarsfordeling til kommunerne. Nu kommer den samme person som minister og siger: nu ønsker jeg som minister, at jeg skal afgøre alt, hvad der skal afgøres og klares ude omkring i kommunerne.

Det kunne interessere, tror jeg, forsamlingen og offentligheden at få at vide, hvad det er for motiver, der i særlig grad giver anledning til dette totale holdningsskifte hos den samme person, repræsentant og talsmand for det samme parti.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Inden jeg går over til at svare på nogle af de spørgsmål, som er stillet af ordførerne, vil jeg godt komme med nogle få principielle betragtninger.

For det første er jeg da enig med de ordførere, som har givet udtryk for, at bemyndigelsesbestemmelser bestemt ikke er af det gode, og at man skal søge at få færrest muligt. Derfor fremgår det også af bemærkningerne til dette lovforslag, at det er en bemyndigelse inden for meget snævre rammer. Hvor snævre disse rammer bliver, er naturligvis noget, som man må klare nærmere op i den drøftelse, som vi får i socialudvalget.

Det, lovforslaget drejer sig om, er naturligvis at sikre retsgrundlaget ude i kommunerne. Vi står på nuværende tidspunkt i den situation, at kommunerne faktisk ikke ved, hvad de skal gøre. Det mener jeg egentlig ikke vi kan tillade os at lade fortsætte. Derfor søger vi denne snævre bemyndigelse.

Jeg synes også, man skal gøre sig klart, at selv om en minister får en bemyndigelse, er der grænser for, hvad der kan udstedes af bekendtgørelser i forlængelse heraf. Jeg kan sige kontant til hr. Agerschou: man kunne naturligvis aldrig drømme om at gennemføre

en bekendtgørelse om en ni måneders varighedsbegrænsning uden om folketinget, hvis dette lovforslag havde været gennemført. Det burde være fuldstændig utænkeligt.

Jeg har forestillet mig ved dette lovforslag, at hvis der opstår usikkerhed omkring retsgrundlaget, som det er sket i dette konkrete tilfælde, kan der være behov for at klargøre det over for kommunerne i form af en bindende retningslinje, men stadig væk som udgangspunkt for skønnet.

Derfor synes jeg, der er nogle ordførere, der skruer sig lidt højt op, når de taler om brud på bistandslovens grundlæggende principper. For det første er der allerede bemyndigelse til socialministeren i dag inden for snævre rammer i bistandslovens § 42 og § 48. Det er ikke et nyt princip. Det skal også være en snæver bemyndigelse, men den skal til for at tydeliggøre bestemmelsen og sikre retsgrundlaget i kommunerne.

Man kunne naturligvis godt, som nogle ordførere har været inde på, anvende den fremgangsmåde, at der blev fremsat et ændringsforslag til bistandsloven, som konkret sikrede retsgrundlaget i forbindelse med ungdomscirkulæret, og det er selvfølgelig også et forslag, som har været overvejet. Jeg kan kun sige, at hvis man skulle følge den metode, tror jeg også, enhver ville give mig ret i, at så bliver det i form af en så stram lovparagraf, at regelsættet bliver strammere end det, der har været tænkt med ungdomscirkulæret. Det har jeg ikke indtrykket af at der er nogen der er interesseret i – jeg er det i hvert fald ikke selv. Men det bliver konsekvensen af det, og derfor er mellemløsningen muligheden for, så vidt jeg kan se, at få bemyndigelsen til at udstede en bekendtgørelse, som sikrer retsgrundlaget.

Jeg vil godt sige til hr. Taanquist, som også giver udtryk for, at jeg heller ikke anerkender det uafhængige ankesystem, at det gør jeg naturligvis. Der er heller ikke nogen ændring i forhold til ankesystemet, men det, det drejer sig om, er efter en afgørelse i det uafhængige ankesystem at prøve at få skabt det sikre retsgrundlag i kommunerne ved en ændring af bistandsloven, som det her er foreslået.

Jeg er da glad for, at socialdemokratiet vil være med til, som hr. Taanquist udtrykte det, at ordne den opståede uklarhed. Jeg må nok sige, at det nok er endnu en uklarhed, hvad